

1A

Jednoho dne, nikdo neví, jak se to stalo, začaly ruce vzdorovat. "Nebudeme nic dělat," rozhodly se z čista jasna. "Lopotíme se, namáháme, nevíme často práci kudy kam, a co z toho máme? Nic, stokrát nic! Pracujeme vlastně pro žaludek. Ten nic nedělá, jenom pořád jí, my abychom se o budižkničemu staraly (...)"

(O. Syrovátka. *Jak ruce nechtěly pracovat*)

1B

(...) Slunce na ni svítilo stejně teple a krásně jako na veliké a bohaté ozdobné květiny v zahrádce, a proto každou hodinu o kousek povyrostla. Jednou ráno byla již celá rozkvetlá, její zářivé bílé lístečky se prostíraly jako paprsky kolem žlutého sluníčka uprostřed. Nemyslila vůbec na to, že ji v trávě živá duše nevidí a že je jen malá chudobka. Byla velmi spokojená, obracela se po teplém sluníčku, vzhlížela k němu a poslouchala, jak ve vzduchu zpívá skřivánek (...)

(H. Ch. Anderson: *Pohádky a povídky*)

2A

I když mraky brečí z výšky
zimním spáčům nad pelíšky,
neruší to jejich spánek.
Že je říjen uplakánek,
že za rohem číhá zima,
to je vůbec nezajímá.

Zimní spáč, jak jednou lehne,
usne, ani uchem nehne,
Ježci, křečkové a sysli
Na mráz ani nepomyslí,
jezevci a medvědi
o zimě nic nevědí.

(B. Šimková. Říjen – Barevný rok)

2B

Klepe klempíř do plechu,
plech mu dělá neplechu,
přestaň zlobit, ty můj plechu,
ať opravím tuhle střechu.
Plech dál dělá neplechy,
oba spadli ze střechy.

(J. Nohavica. *Klempíř*)

3

Stojí malíř na žebříku,
po pokoji krásně tančí,
namíchal si ve kbelíku
mandarinky s pomeranči.

Žlutou barvou natře stěny,
za malinkou chvíli je to.
Venku zima zuby cení
a my máme doma léto.

(J. Nohavica. *Malíř pokojů*)

4

(...) Ida zaklonila hlavu, jak nejvíc mohla, a koukala se na zlatou kouli na vrcholu.
"Ta je vysoko," řekla. "Z té výšky je určitě vidět až do Mariánské!" Emil se
zhloubal. Ale jen na chvíli. "Mohli bychom to hned zkusit." řekl. "Chceš, abych
tě vytáhl nahoru?" Idička se smála. Jejda ten Emil je hodný, a jaké má pořád
veselé nápady!" (...)

(A. Lingrenová. *Emil Neplecha*)

5

(...) A Mach zakývá smutně hlavou a povzdechne si, člověče, Šebestová, ty máš
ale kliku, mně ho půjčit nechtěla, my jedeme zejtra k moři do Bibione a paní
Kadrnožková řekla, kdepak, kdepak, v Bibione je to jak na Václavském náměstí,
Jonatán se v tý tlačenici ztratí a jo budu hledat po celý Itálii, to tak. Načež Mach
zmlkne a smutně se podívá na Jonatána. (...) Ale Mach si zaťuká na čelo a řekne,
člověče, Šebestová, seš praštěná nebo co, když zejtra odjíždím k moři s cestovní
kanceláří Vaňousek-Tour, tak asi sotva můžu jet s tebou k dědovi, naši by se
mnou vyběhli, kdybych přišel s takovým nápadem. (...)

(M. Macourek. *Jak Mach a Šebestová jeli na prázdniny*)

6

(...) Šiju, šiju si botičky
do sucha i do vodičky:
sviť, měsíčku, sviť,
ať mi šije niť. (...)

(K. J. Erben. *Vodník*)

7

černé světlo
čte Jiráska
nemohu pochválit
obživlá mrtvola

pije už třetí sklenici
živit pět krků
sladká vůně
není zrovna hloupý

zlatá Praha
zesnul

8

Odpoledne děti, když odcházeli ze školy, bylo jim horko.

Planety naší sluneční soustavy, jak už jsem říkala, se točí okolo Slunce.

A láska? Jak sála.

Ale jak ta Katka jela.

Zasklená vitrína

Ó, lásko, často na dveře tvé jsem klepal.